

Chci jít domů...

„Když se lidé podívají do Tvého života, co v něm vidí? Představuješ svému okolí Boha správně?“ hřimal opět řečník z kazatelny. Jirka seděl ve své sborové lavici a nespustil oči ze svého oblíbeného kazatele. Byl rád, že někdo konečně vyslovil to, co spousta členů jeho sboru potřebuje slyšet. Jeden člen sboru (veřejně tajně) zápasí se závislostí na alkoholu, druhý nesvětí den odpočinku, třetí dal svou matku do domova důchodců, čtvrtý má milenku, pátý se zrovna rozvádí... Jirka se během kázání nenápadně díval po všech inkriminovaných hříšnicích a doufal, že to s nimi konečně pohne. V Jirkově představě pak nevypadá společenství před okolním světem zrovna nejlépe, právě kvůli nim, protože tito hříšníci se stále nenapravili. Vždyť co jim už Jirka udělal rad, aby jim pomohl. Vencovi už několikrát řekl, že by neměl pít, aby neničil chrám Ducha, Tondu už upozornil, že znesvěcuje den odpočinku ježděním na kole s dětmi odpoledne místo bohoslužby, Marušce vysvětlil, že o matku by se měla postarat doma, i když Marušce nedávno operovali karpály; Bůh jí totiž ke všemu dodá sílu; Frantovi řekl, že o jeho milence ví nejenom Bůh a Aničce se pokoušel rozvod rozmluvit, protože žena se má podřizovat muži. A to se Jirka nesnažil sám!

Jirka měl spořádanou rodinu, bohoslužby navštěvoval pravidelně, Bibli dobře znal, pracoval tvrdě a snažil se žít tak, jak se Pánu líbí. Byl to upřímný křesťan. Věděl, že nemá žádné modly, vždyť ani televizi nevlastnil, den odpočinku dodržoval, své rodiče také ctil, pravidelně je navštěvoval v domě jeho sestry, která se o ně starala, nikoho nezabil, nic neukradl, milenku neměl a dokonce ani nikoho nepomlouval. K tomu ke všemu se mu ještě dařilo navazovat kontakty s lidmi a představovat jim dle svého nejlepšího vědomí a svědomí Pána Boha. Jistě, nějaké drobné prohřešky by se u něj také našly, ale zdaleka ne tak závažného charakteru, jako u těch provinilců ve sboru. Jirka hodně dbal na to, aby Boha představil svému okolí správně, jak byl mnohokrát v kázáních nabádán; upřímně mu leželo na srdci, aby nebyl druhým lidem kamenem úrazu a neodradil někoho při poznávání Boha, protože kdyby se to stalo, ten člověk by byl ztracen navždy, vždyť by přišel o možnost se o Bohu něco dozvědět!

Jirkovi nebylo co vytknout v jeho křesťanském zapálení, jen on sám přemýšlel, proč se lidé stále nemění, vždyť už přece slyšeli tolik plamenných kázání, vědí, co se stane s těmi, kteří nebudou Boží přikázání dodržovat. Jirka seznámil mnoho lidí s pravdou a doufal, že aspoň někdo Krista přijme; a když už ne na základě Jirkových slov, tak aspoň na základě jeho života. Všechno bylo ale při starém, do sboru nikdo nepřicházel a sboroví hříšníci (tak je nazýval Jirka) setrvali ve svém nezměněném stavu. Jirka měl alespoň útěchu, že je věrný Desateru, a tudíž plní Boží vůli, protože na tom u člověka všechno záleží. Byl srozuměn se vším, co je potřebné k dosažení spasení, pro jistotu ještě přidal vegetariánskou stravu. Znal plnou Boží vůli včetně posledních událostí na planetě Zemi.

Poslední návštěva sboru byla zvláštní, Jirka tam viděl nějakou cizí postavu – přivandrovalce, který měl tu drzost, že šel za kazatelnu, pokynul již připravenému řečníkovi, aby zůstal sedět na svém místě, a začal předčítat z Písma o tom, jak má Bůh lidi rád. Přítomní ve shromáždění se po sobě nechápavě dívali, odstrčený kazatel nevěděl, co má dělat, lidé se začali ve svých lavicích nervózně vrtět. Ve slovech přivandrovalce však bylo něco, co mělo moc a přinutilo lidi poslouchat. Konečně ten člověk skončil a beze slova odešel pryč. Lidé se vzpamatovali a kazatel začal vykřikovat: „To je skandál! Kdo to byl, co si to dovolil! To musíme příště zatrhnout! Ve shromáždění se ale našlo pár lidí, kteří o cizincových slovech začali přemýšlet,

mezi nimi i Jirka. Ten s napětím očekával další den odpočinku, zda neznámý opět přijde. Nadešel den další bohoslužby, kazatel byl opět připraven ke kázání, bojovně naladěn pro případ, že by se objevil ten drzoun, lidé v napětí a očekávání. Vtom se otevřely dveře a dovnitř vešel ten přivandrovalec. Tentokrát byl kazatel a většina členů připraveni mu zabránit v jeho extravaganci a s křikem ho vyprovodili ze dveří a pohrozili mu, že pokud se odváží ještě jednou přijít, tak na něho zavolají policii. Když už byl cizinec pryč, všichni si oddychli a shromáždění již nic nenarušovalo a dobralo se zdárně svému konci. Lidé odcházeli domů, ale venku před sborem na ně překvapivě čekal neznámý a opět na ně volal, že je má Bůh rád. Lidé kroutili hlavou, řekli si, že ho nechají být, protože je to nejspíš nějaký blázen, nevšimavě ho míjeli a spěchali domů. Jirku však k neznámému něco přitahovalo, přestože ho ten člověk nesmírně vytáčel. Jirka se postavil opodál, aby na neznámého dobře viděl, chvíli pozoroval jeho ne zcela běžný projev, a najednou si všiml, že neznámý míří přímo k němu. „Co tu děláš?“ zeptal se zkoumavě cizinec. „Na to bych se měl zeptat spíše já Tebe,“ odvětil Jirka a dodal: „Kdo vlastně jsi?“ Přivandrovalec se lehce pousmál a pronesl: „Já jsem.“ To už bylo na Jirku moc a důrazně cizinci nařídil: „Nedělej si ze mě blázný. Odkud jsi utekl? Odvezu Tě zpátky do ústavu.“ Cizinec se na Jirku dlouze zadíval a pak tiše řekl: „Už jsem byl dlouho pryč, nemyslíš? Přišel čas, abych se vrátil domů.“ Jirka vůbec nevěděl, co má na to říct. Stál tam jak přimražený a přemýšlel, co znamenají cizincova slova. Nevěděl, co si má o tom všem myslet. Neznámý četl v Jirkově tváři znepokojení, rozpaky a už ho nechtěl dále provokovat. „Celý den tu na Tebe čekám, mám hlad a Ty už musíš být taky hladový,“ řekl cizinec a nabídl Jirkovi k snědku chleba a rybu. Jirka se na jídlo nevěřičně díval, od malička ho učili nic nebrat od cizích lidí, ale přesto se s tím člověkem posadil na lavičku a nevěděl, jestli sní, nebo bdí. Neznámý před branami modlitebny Jirkovi opět sdělil, že Bůh lidí miluje. Jirka se zamyslel a lovil v paměti, protože tato jednoduchá věta téměř vymizela z jeho slovníku..., něco mu to připomínalo... Neznámý otevřel Písmo a začal číst, že Bůh tak miloval svět, že Syna svého jediného dal, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Dále pokračoval, že darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, a mnoho dalšího. Jirka poslouchal slova, která v sobě měla moc; tyto texty dobře znal. Nedalo mu to a namítl neznámému: „Tohle všechno znám, ale to je jen jedna strana mince. Poslušnost Boha se přece projevuje dodržováním Desatera, to je přece dělicí čára lidstva!“ Neznámý se na Jirku zkoumavě podíval, až by zdálo, že se v jeho pohledu objevil soucit, a odpověděl: „Jirko, vždyť Ty ani nevíš, kdo jsem; neznáš mě, protože mi nevěříš. Já vím, že jsi upřímný a děláš všechno podle svého nejlepšího svědomí, ale nejdůležitější jsi opomněl – nespoleháš na mě, protože mě nepotřebuješ; jiný Tě má ve své moci. Lpění na Zákonu Tě naučilo dívat se na ostatní lidi jako na plebs, věříš, že oni by se měli zlepšit v jeho dodržování, zatímco Ty všechno plníš. Neplníš, Jirko, a ani nemůžeš...“ Do Jirky vjel vztek a začal se ohrazovat: „Už léta žiju v pravdě, o Ježíšovi mluvím vhod i nevhod, napomínám ty, kteří Zákon nedodržují, pravidelně navštěvují shromáždění, a teď přijdeš Ty a vykládáš mi tu takové bludy!“ Cizinec klidně a trpělivě pokračoval dál, v jeho hlase však zněla jakási naléhavost: „Toho rána, kdy ve vašem sboru kázal ten člověk o představování Boha okolí, jsem Tě tam viděl. Tvá mysl byla zaměřená na problémy druhých, svůj problém ale nevidíš. Často jsi Vencu zraňoval svými slovy; on potřebuje někoho, kdo by o mně méně mluvil a víc se mnou žil. Potřebuje někoho, kdo se za něj bude modlit, výčitky ještě nikoho nenapravily. Tonda je zase celý týden na cestách, své děti a manželku vidí málokdy, čas s nimi je mu vzácný. Já se s nimi vždycky rád projedu na kole, zvou mě pravidelně na výlet. Jirko, věděl jsi o tom, že Maruška se mnou každý den mluví? Byl jsem u toho, jak plakala, když dávala matku do domova důchodců.“

Až se uzdraví, chce si vzít opět matku domů, říkala mi to a já jí setřel slzy z očí. Franta mě požádal o odpuštění za své činy, protože se se mnou setkal a už mi nechtěl působit další bolest. No a Anička žije s fanatickým manželem. Nejoblíbenějším výrazem v jejich domácnosti je Boží vůle. Už léta za tím manželem chodím, ale nikdy mě nepustil dovnitř. Jirko, znáš Desatero nazpaměť, jsi přesvědčený, že nevraždíš, přesto slova mohou zabíjet. Jsi si jistý, že necizoložíš, přesto máš radši Zákon víc než mě. Nikdy jsi nic neukradl, přesto lidem bereš jejich víru. Už jsi o mně slyšel, přesto tam, kde není Pravda, zabydlí se lež. Myslíš si, že nemáš modly, ale věříš ve své skutky. Mnohokrát jsem slyšel, jak lidem vysvětluješ, co mají světit, jak se mají chovat a jak to probíhá v nebi, přitom stačí vzít vážně dokonáno jest! Drahy Jirko, vždyť Ty mě vůbec neznáš! Ty spoléháš na Boží zákon, ale ne na mě. Já jsem přišel, abych Zákon naplnil a zde je dělicí čára lidstva, podívej se!“ Ježíš Jirkovi ukázal jizvy na rukou a s láskou a úzkostí v hlase pronesl: „Co mi můžeš nabídnout Ty?“ Jirka si dlouze prohlížel Ježíšovy ruce, které nesly stopy po hřebec. Mezi člověkem a Bohem se rozhostilo hluboké ticho, jen lehký větřík zpíval svoji píseň. Ježíš pak ticho prolomil s prosbou v hlase: „Jirko, chtěl bych se konečně vrátit domů. Můžu dnes k Tobě přijít na večeři?“